

Tekst gwarowy — Rudna 3

Autor: Irena Harasimowicz

Rudna gm. Złotów, woj. wielkopolskie Nagrały Marta Osińska i Wioleta Sawicka, 29.12.2007 przepisała Aleksandra Krawczyk-Wieczorek (poprawki Irena Harasimowicz)

Informator: Teresa Groszczyk Ur. w Witorówku (pow. pilski, gm. Łobżenica) w 1927 r. Rodzice pochodzili z Wiktorówka i z Rudna, byli rolnikami. Informator ukończyła 4 lata szkoły podstawowej, przez rok chodziła do szkoły niemieckiej. Pracowała w gospodarstwie, nie podróżowała. Wieś była w zaborze niemieckim, przez pewien czas większość mieszkańców znała język niemiecki. Opowieść o szkaplerzu

Jak zwężenie artykulacyjne samogłoski e do i, realizacja ei samogłoski pochylonej. |odjeiżał|, to matka wzięła zachowanie dźwięczności w po bezdźwięcznych w związku z dłuższym utrzymywaniem się na tych terenach dwuwargowego w; |swój| szkaplerz, zwężenie i podwyższenie e do i w pozycji przed następną spółgłoską półotwartą, realizacja głoski pośredniej ie. |zdziela| i dała ijemu na szyje. Mówi: synu, pamiętaj, ten szkaplerz kładę ci na szyje, żebyś z tym szkapleirzem przyjechał, żeby on ci przyprowadził, Matka Boża żeby ci przyprowadziła na te miejsce, i z tym, co ci nałożyłam na szyje, bo to jest jej znak, nie? Dobrze. Jak przyjechał do domu, to takom zdenazalizowane e w miejsce dawnej staropolskiej samogłoski nosowej krótkiej w pozycji wygłosowej wyrazu. |brode| miał. Ona go ni poznała, nie poznała go, nie, bo tyroz… tyle lat co to było, mówi, ani ni kontynuowanie prasłowiańskiego zaokrąglonego *y jako i, samogłoska y w gwarach |mijć|, ani nie golić, ani czego, w jednym biegu tyko szli zawsze dali, zawsze dali, zawsze dali... No i gdzieś trafili takom studnie, takom pómpe, jak to było, wi pani, co take do ę w pozycji śródgłosowej wyrazu synchroniczna wymowa samogłoski nosowej, która pochodzi z dawnej staropolskiej samogłoski nosowej krótkiej; yn zwężenie i podwyższenie e do i w pozycji przed następną spółgłoską półotwartą. |kręcynia|, nie. [… ?] I on przyszed do tyj zwężenie i podwyższenie e do y w pozycji przed następną spółgłoską półotwartą. |tyj| studni, wszyscy się tam myli, odświżyli. I on szybko wzięł ten medalik zdenazalizowane o w pozycji przed spółgłoską półotwartą, wymowa samogłosek nosowych; ł utrzymanie się przedniojęzykowo — zębowego ł. |zdjoł| i zawiesił na te kape, na te kóńcówke, nie, i się tyż utrzymanie się przedniojęzykowo — zębowego ł |umył|, nie. I się umył. I teraz już dalij, dalej, bo idziemy, bo już wszystko wojsko już szło, szło, a ón jeszcze kawałeczek był od tego… precz od tyj pompy, nie, jak to mówili, pómpe, nie. Odszed kawałeczek, ale mu się przypomniało, że szkaplerza nie ma. I wrócił po ten szkapleirz. Jak wrócił po ten szkapleirz, to bomba zwężenie artykulacyjne samogłoski e do y, realizacja ey samogłoski pochylonej. |udeyrzyła| i całe wojsko, całe, co szło, wszystko zwężenie artykulacyjne samogłoski e do y w pozycji przed spółgłoską półotwartą, realizacja eysamogłoski pochylonej. |zgineyło|. A ón został jedyiny jeden przy życiu. Przyszed to mówi: no jak nie widzi jak… jak Matce zwężenie artykulacyjne samogłoski e do y w pozycji przed spółgłoską półotwartą, realizacja eysamogłoski pochylonej. |Bożeyj|… tak jednak za to asynchroniczna i zwężona wymowa samogłoski przedniej jako ustne y i nosowa spółgłoska. |dzinkować| i zachowanie dźwięczności w po bezdźwięcznych w związku z dłuższym utrzymywaniem się na tych terenach dwuwargowego w. |swojej| mamie, że óna mu take coś dała, nie. Jak przyjechał do domu, w pozycji wygłosowej wyrazu asynchroniczna wymowa samogłoski nosowej, która pochodzi z dawnej staropolskiej nosówki długiej. |z takom brodom|, mama, mówi, mówi [?], mama, to jest Janek. Nie, ona mówi, nie, nie znam ciebie. Nie znam ciebie. Mama, to jest zachowanie dźwięczności w po bezdźwięcznych w związku z dłuższym utrzymywaniem się na tych terenach dwuwargowego w. |twój| syn. Nie, to nie je mój syn. Wzięł, szkaplerz zdjoł, ni, i pokazał mamie, nie. Mama, mówi, kontynuowanie prasłowiańskiego zaokrąglonego *y jako i, samogłoska y w gwarach. |wiście| był… mie go dali. Boże, Janku, toś dyftongiczna wymowa samogłoski y, samogłoska y w gwarach. |tyj| jest. Tak się usciskali oba, tak upłakali. Mówi, widzisz, jak ci ten szkaplerz prowadził dobrze, mówi. Poszedłeś, przyszedłeś dyftongiczna wymowa samogłoski y, samogłoska y w gwarach. |zdrowyj|. I znowu asynchroniczna i zwężona wymowa samogłoski przedniej jako ustne y i nosowa spółgłoska miękką pod wpływem następnej miękkiej. |byńdzie| zachowanie dźwięczności w po bezdźwięcznych w związku z dłuższym utrzymywaniem się na tych terenach dwuwargowego w; sk uproszczenie grupy spółgłoskowej stk do sk. |wszystko| w porządku.